

6. szám.
Jun. 11-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharadra, azaz máj.–aug. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

DIADAL.

Vége már a francziának!
Fennuralma törve lett:
Nem lesz egyedúr ezentúl
Az egész világ felett.
Nem diktál Párisból többé
Kalapmintát, koaffürt
Nem zsüpont és türlütüt,
Nem volánt és garnitürt.
Drezda, Lipcse, Norimberga,
München, Gotha és Berlin
Elveté a frank divatot
— Leveté a krinolint!

Győzelem! hurrah! hurrah!
Szabadok vagyunk megint;
A dámák szoknyái miatt
Nem szorulunk többé kint,
Nem tolnak le már eztán a
Trottoirról a sárba.
Nem verik az ember lábát
Kékre, zöldre a bálba',
Oh ez nagyobb győzelem
Mint milyet adott Collin;
Három évi ostrom után
Mehódolt a krinolin.

A mért annyi éven által
Annyi tinta elfolyott,
A mi a férjeknek annyi
Hadiadót okozott,
Ez a bástya, ez a körsáncz,
Ez a selyem fellegvár,
Melynek semmi stratagema,
Bomba és vicez meg nem árt.
Melyet hiába minázott
Ujságíró és gamin. —
Összeomlott utoljára:
Ninesen többé krinolin!

Összeomlott, kapitulált,
A várórség feladta.
A szuverén divat ellen
Fellázadván alatta,
Leereszté maga körül
A felvonó hidakat,
S áll előttünk vértzetlen
A meghódolt dámahad.
Máli, Netti, Fanni, Háni,
Milesi, Lotti, Károlin
Felmondott a frank divatnak,
Leveté a krinolint!

Ámde én még félek holmi
Ellenforradalomtól,
A megbukott divat helyett
Ki jön? mi jön? mi pótol?
Hátha megint visszakerül!
Még halálra kerestet,
Kezdem már egy kicsit bänni
Hogy irtam ezt a verset.
Mert tudom a „Pohár vizből”
Megtanított rá Bolin-
brók, hogy mit tesz haragjában
Egy leöntött krinolin!

K—s M—n.

Valamint az 1858-ki, ugy f. évi teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

KAKAS MÁRTON MÁSODIK LEVELE JANUS PANNONIUSHOZ.

Naghi ioo woltv Vram.

Tisztelem keghielmesseeghedeth!

Chak azeert keewaantam keghielmednec ez epistolaath megkwldeni, hoghi ioo ideie koraan fighielmesse tenneem keghielmedet, hoghi weegiaazna magaara, ees ne ighen naghion mezzire looggaaznaa le a laabaat onnan az felhewbawl, mert bezon meglewic azokkal a wont chewwew aaghivkwal. Fvra ioozzaagh aam az! Az holdwilaaghba lewni weele annii, mint az semmi. Ha egi bombaat kilewnec belewle, az sehol le nem esik, hanem weegig fvt az aequator hozzaaban s eghi oora mvlwa vghian fvsson aam az patanthivs elewle, akki kilewtté, mert az geloobich az fewldet megkerwlween, haatvlrool iewn wizza. Chac hoghi nem iooc az geloobichchai, mert ahol le esnec, ewzsetewrnc s az emberekewt meghseertic.

Eghieeb iránt kewnniw most maar az neepnec hadakoznioc, mivtaan mi magiaroc meghmvtattvc neekic, hoghi kell? Awwaghi nem magiar ember, Orbaan, ewntewtte-e azt az aaghivt is, az melliel Istambvlt beewette az tewrewc? Awwaghi nem mü tanaaltvc-e fel az hvzsaaroc mesterseegeeth? mit most az egeez wilaagh nem zeeghielt tewlewnc eltanvlni. Sewtt meegh az zovawoc wad kvttiaait is mü tanaaltvc fel legeleebb; (tvdnia kell scilicet keghielmednec, hoghi ezen weerengezew neepc, az zovaawoc, kiki eghi naghi wadmachkaaba oltott wad kvtiaat hordoz az haataan,

melliec az chataaban olyan fertelmessen wiselic magvkat, hoghi az ideghen embernec az zemeet is kikapariaac;) haat penigh maar ez sem visaagh mw neekwnc; vghian is, tvdoos Brvckmannivs memorabiliái kewzewtth olwasom — otth lezz ew is, meghkeerdezheti tewle keghielmed, ha nekem nem hiz — hoghi az ew ideieeben az palotai maghiar waar ewrseegh egeez taabor wad kvtiaat tartott maga kewrewl, mellickel formalis chaataakat zolgaaltatott az tewrewc atiafinac. Laam ki gondolta volna, hoghi anno Dni 1859-ben ismeet felelevenédieneec ezen feghiwer nemei? Bizoniossan ide wergaal az Huniadi Laaszloo eenekes jaateec zin darabban is azon newezetews mondaas, az miwel az belgraadi maghiaroc tractaaljaac az kinn rekedt paanczeelosokat: „kvtiaakkal wzetwnc el mw titeket!“ Tehaat ez maar ighi wan.

Kwlewmben mw haat chac megh wolnaanc az reegi bewrben; maar az aztaan akaar milien; hanem naghiobb baivnc az, hoghi az peenznec ninchen zaarwa hoghi meghkewthetneenc, hoghi el ne zaladna. Hanem haat keghielmed ezen nem seghithet. Veteeseink iool aallnac, chac maar az ieegh el ne wernee; hanem az naadmeez draaga. Kend maar boldog, mert kend nem izic kaawect.

Egiebecre neezwe maradoc keghielmednec
Itt ezen az saaross welaagon

zegeen tisztelew zolgaai
Kakass Maartony.

Az Üstökös magány-távsürgönye.

B.-Gyarmath, april 1-jén. Toldi János első magyar Hercules nagyot vesztett volna hirnevéből, ha a következő esetet valami okosabb ujságba irom; de minthogy én nem akarok senkinek sem rosztat, tehát ezt az „Üstökösbe“ *telegraphirozom*, hogy senkise higyje el.

Tehát a fentnevezett ittlétekor, egy úrral a sörházban találkozáván, a következő párbeszédbe eredt vele:

Úr. Hát csakugyan olyan erős maga Toldi?

Toldi. Bizony, van bennem egy kis erő, próbáljuk meg.

Úr. Már minek tennem én ki életemet veszélynek.

Toldi. Hát csak úgy vállal taszigáljuk egymást, így nem vagyunk veszélynek kitéve.

Úr. Nohát úgy ráállok.

Most tehát tréfából összekocczannak s Toldi kétszer egymás után úgy a szögletbe taszitja azt az urat, hogy majd oda ragadt; ekkor hát látta, vagy is inkább érezte az az úr, hogy Toldiban még is van egy kis erő, tehát ő is összeszedte azt a mennyi volt, s Toldi azon veszi észre magát, hogy a harmadik lökés úgy röpültette egy székre, hogy mind a négy lába kitört (t. i. a székek, nem pedig Toldinak).

Igy tehát a harczolás életveszélybe nem került, de került ám egy pár garasba, mert az őszinte korcsmárosné sehogy sem engedte el a szék árát — „annak az úrnak“.

T. szerkesztő úr! Kérje meg nevében a t. publikumot, hogy ezt a históriát valahogy el ne higyjék.

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

A székely embernek megtiltják álmodni.

Az udvarhelyszéki lúfőnek valami baja volt a királybiróval, a ki mint tudjuk, nagy ember volt, míg meg nem holt; haragudott is reá szörnyen; de azt felérte furfangos eszével, hogy azt neki visszabántani alkalmatlan dolog.

Mit gondolt hát ki? Egyszer, mikor legtöbb ember volt a korcsmában, elkezdé mesélni, hogy ő mit álmodott? mintha álmában a királybiróval összeveszett volna s azt szörnyen lehordta volna; mondott neki mindenféle szépet: „te varasgyík! te rusnya béka! te görbe nyaku milling te! te éhes toportyán féreg! te rigolyás oldalbahó! te pribék! te olajzáklyán hizott kabala! stb. stb.“ mindezt jó fennhangon, hogy minden ember hallja.

Persze, hogy ez a sok szép czím mind fülébe ment a királybirónak: törvény elé állíták a góbét, hogy merte a királybirót ilyen rútul szidalmazni?

— Nem és hogy nem szidtam én ő kejelemét, éppég csak elmondám, a mit álmodék ahajt felőle, de arról én egy cseppentett cseppet se tehessek.

Ekkor aztán ünnepélyesen dekretáltatott, hogy a székelynek többet álmodni nem szabad. Még most sem szabad.

A székely nemes huszonötig csapatja magát fogadásból.

Hires pap volt a maga idejében tiszteletes Gödördi uram, ki ha esztrengára foghatta a híveket vasárnaponkint, úgy megmosdatá őket az igék mosdótálából, hogy gyöztek törülközni utána. Egy alkalommal épen a káromkodók és esküdözök ellen beszélt, mely alkalommal egyik hatalmas birtokos úr, Markos Mózes uram azt vevé észre, hogy ez az egész prédikáció mintha csak ő rá volna szabva; ezért azután nagyon megneheztelt, s a mint kimentek a templomból, felfogadá székely nemesi szavára, hogyha ő még egyszer Gödördi uram prédikációját meghallgatja, rögtön huszonötöt fog magára csapatni. Ezt sok embernek és sok ízben elmondta s nem is ment többet feléje a templomnak.

Egyszer valami kedves ismerőse halt meg a szomszéd faluban, ő is elment a temetésére, mely igaz kálvinista szokás szerint, templombeli prédikációval mene végbe. Markos Mózes uram is bevette magát egy padba a közepe táján, s hallgatá nagy ájtatosan, hogy prédikálja el a halottat a helybeli öreg tiszteletes, bezzeg nem olyan goromba ez, mint Gödördi uram, a ki még a halottra is elmondja az igazat.

Hát a mint az öreg tiszteletes elvégezé szavait s lement a szószékről, kit lát utána kiemelkedni Markos Mózes uram? Senkit mást, mint tiszteletes Gödördi uramat; a ki ezúttal búcsúztatót tartani hivatott meg a szomszéd faluban a nagyobb ünepélyesség kedvéért.

Nosza rajta! Markos Mózes uram szökött volna, ha lehetett volna merre? de el volt ülve minden hely; nem ereszték, nem mászhatott a sokaságon keresztül; ott volt kénytelen végig hallgatni tiszteletes Gödördi uram prédikációját, a mi elég szép volt ugyan, de a mit neki még sem kellett volna meghallani.

Be sem várta aztán a tort, hanem befogatott s hajtatott egyenesen haza.

— Ábrís te! monda otthon a kocsisnak; lódulj, mess nekem a kertben egy jó mogyorófa suhogót.

A kocsis előjött a pálczával.

— Már most ide láss; én lefekszem ide erre a lóczára, aztán te rám versz huszonöt botot, tudod-e?

— Tudom há.

A kocsis gondolta, hogy ha az ura bahó, hát neki legyen esze; azért hát szép csendesen kezdte simogatni, formalitás végett.

Markos uram felugrott a padról:

— Nem jól van így Ábrís; gyere csak, majd én megmutatom, hogy kell?

Azzal lefektette a kocsist, s ő húzott rá egyet, irgalmatlant. Nem kellett annak több; megtanulta az első leczkéből, a mit kellett, s vert azután olyan huszonötöt a gazdájára, hogy sohasem osztogattak különbet a vármegye házában.

A mely nép így urat áll szavának, azzal nem jó ám tréfálni!

A vas Besenyeiek.

Még a nagy insurrectió idejében élt a három Besenyei, kettő közülök jámbor szántóvető ember a Nyírségben, egy pedig híres gárdista Bécsben a királyné oldalán. Szép tehetségű ember is volt a három testvér, egyaránt óriáserejű, egyaránt nagyehető és egyaránt szelid erkölcsű. Nagy esetnek kellett annak lenni a mi kihozta őket sodrokból, de ha mégis kihozta, a nap is felhő megé bujt.

A gárdistától rettegett Bécsben még a fű is, pedig ő senkit sem bántott, de hogy miért szerettek vele mégis csak puskalövésnyi távrolról beszélni, ime itt az eleven példa :

Megérkezik az udvarhoz a török követ, híres erejű muzulmán, erejével fenyegetően kérkedő, ki odahaza mindenkit porig alázott, s meglátatta hébe-korba a kíváncsiabbakkal Mahomed hetedik paradicsomát is. Itt a fővárosban is sok vitéz leventével megpróbálkozott, de rendre kudarcot vallott mindenki. Besenyei pedig az ilyeneket rá se ért megnézni, sokszor mondták neki : „eredj brúder, tapogasd meg a salaváriját ilyen olyan adta kutyafejüened“, ő erre azonban csak vállat vonított, „hadd örüljön“ szokta mondani.

Szrafiz bégnek (ez volt a basa beesületes neve) az volt a legerősebb mutatóványa, hogy erős vasrudakat fogott az egyik kezébe s azokkal a másik karjára úgy ütött keresztül, hogy a vasrud L formára hajlott. Egy udvari lakomán szintén ezt producálta a bég az egybegyűlt magas vendégek előtt; ott állt valahol Bessenyei is.

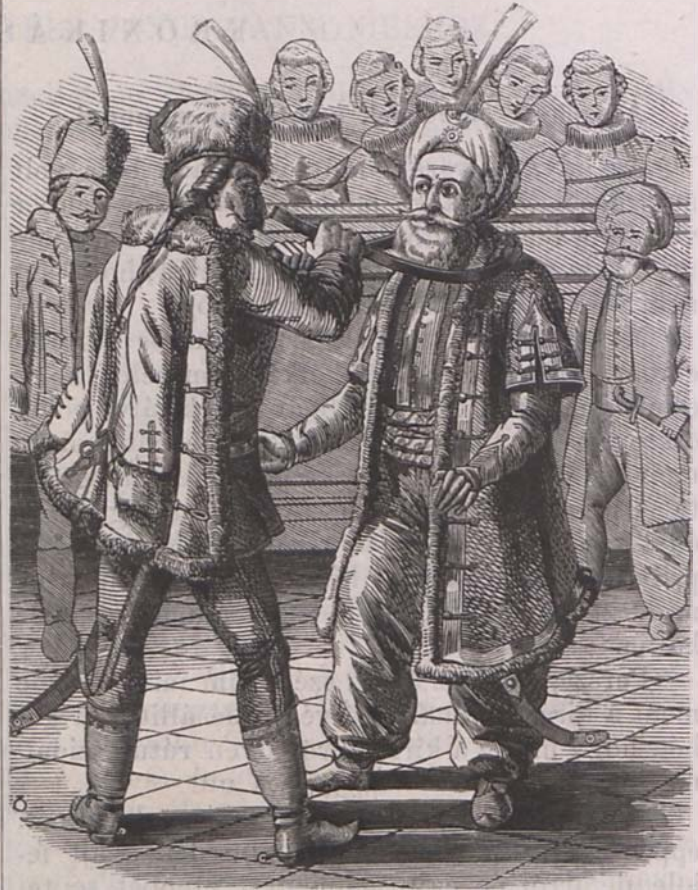
— No öcsém — szólott hozzá a bég, — csináld utánam ezt, s azzal kezét nyujtá Bessenyeinek, s megfogván azt, úgy összeszorítá az újjait, hogy a vére fecskendett ki a körmei alól.

Bessenyeinek a bajusza se rándult meg a fájdalom miatt; nagy phlegmával felvette a vasrudat s egy percz alatt körülkanyarítá vele a basa nyakát, a vasrud két végét összecsavarintva hevenyében, mintha csak fűzfagúzs volna.

— No bátya! csavard vissza ezt.

A bámuló bég de bizony csak nem tudta leoldani a nyakáról azt a gonosz nyakravalót s végtére is könyörgésre fordította a dolgot, hogy vegye le a nyakáról Bessenyei; a ki aztán megint szépen visszacsavarta a vasrudat.

Szrafiz bég másnap vette az útleveleit s többet nem ment a bécsi udvarhoz semmiféle minő-

ségben s nagyon hihető, hogy több magyar embernek nem kívánta kipróbálni az erejét.

A nyiri két testvér sem volt egy hajszálnival is alábbvaló. Egyszer, ritkán történt ugyan, de mégis összekaptak. Felmegy erre az idősb, köztiszteletben álló T—i főispányhoz. Előadja egész megesett szívvvel, miként tegyen rendet közöttök, mert ő már nem lakhatik a testvérevel, hijába veszi elő a *Corpus Jurist*, az öcsese mindig a *Tripartitummal* áll elé, s aztán se vége se hossza ennek a sok vitának.

T—i egész megörült neki s biztatta, hogy csak folytassák, igen helyén van magyar embernél, ha a törvények sarkalataiban jártas, hányják vetik egymás ellenébe, így köszörülődik az ember elméje.

Besenyei erre csak a fejét rázta s engedelmet kért, hogy ő méltósága az ő beszédét talán félre érti, s engedelmet vett a dolgot részleteiben ki-magyarázni.

Persze erre T—i is mást gondolt, megismerkedvén a két sarkalatos törvénykönyvvel, me-

lyek közül egyik súlya 20, másiké 28 font ezüstben.

Furcsa emberek voltak biz azok, nem lett volna egészséges nekik az Európánál vagy Komlóban étkezni, miután egy portió turósgaluska náluk épen egy fél véka lisztből telt ki.

R é b u s z.

(Megfejtése a jövő számban).

Az 5-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Ménés.“

Nem a szűr hibája.

— Ejnye de rövid szűrre tett kend szert Estván!
— Nem a szűr hibája az, hanem hogy a lábam hosszú.

Furcsa öltözet.

Szóba jött többek között egy német társaságban, hogy minő divatba jött a „revalenta arabica“ használata; egy öreg asszonyság erre csudálkozva azt kérde, hogy:

— Ugyan téli vagy nyári gunya-e az az „ärarische Reverenda“?

Jó ötlet.

Szüntelen panaszolkodott egy jegyes, hogy már ennyi és ennyi ideje, hogy jegyben vannak, és hogy már a farsang is elmúlt s a lakodalomnak még hire sincs.

— Sohse búsulj azért — mondá néki az öcsese, — legalább kitelel otthon, nem eszik itt!

Muzsikálni tanulók.

Igen szépen tudott zongorázni X. asszony. Játekát élénk figyelemmel hallgatá egy Józsi nevű cselédje ki együgyűségéről volt ismeretes. Csak ő tudna úgy muzsikálni — mondá sokszor — mint úrnője, nem adná száz forintért.

— Hát csak szeretnél úgy tudni muzsikálni, mint asszonyod? — kérdé őt egykor Y. úr, ki jártas volt a házhoz?

— Bizony szeretnék én, uram! — sóhajta Józsi.

— No jól van, én megtanítlak.

— Oh az Isten áldja meg az urat, tanítson meg.

— No jól van Józsi . . . tehát még ma elkezdem a tanítást; jó lesz-e?

— Jó lesz uram, nagyon jó lesz . . .

— Hát Józsi ide vigyázz! a ki muzsikálni akar tanulni, annak először is tiszta kezének kell lenni; tehát menj ki, és mosd meg szépen a te kezeidet, és azután jöjj be.

Józsi sietett e parancsnak eleget tenni, s kezeit megmosva — jött vissza a szobába, hol csak egyedül volt Y. úr, a leendő zongoratanító.

— No megmostad kezeidet?

— Igenis uram.

— Tiszták? . . .

— Oh, igen tiszták bizony!

— Jól van Józsi! most tehát kezeid tiszták levén, ujjaidat kell kiegyenesítenem; jöjj közelebb azért, és tedd kezeidet ebbe a présbe . . . hogy kiegyenesedjenek a te ujjaid — szólt hozzá Y. úr, egy szalvétaprést srófolva fel . . .

Józsi örömmel engedelmeskedett, képzeletében már a legszebb trillákat játszá.

A mint a szalvétaprésbe tévé Józsi az ő kezeit, Y. úr lesrófolja a prést, úgy hogy Józsi kezei nagyon is kiegyenesedtek.

Józsi elkezdett sziszegni a fájdalom miatt, de azért csak tűrte békével a szenvedést, gondolván, hogy ennek így kell lenni.

— No Józsi, csak tartsd így kezeidet mig visszajövök — szólt Y. úr; s ráadásul még egyet csavarintott a présen, s azzal eltávozott.

Józsi maga maradt a szobában, az utóbbi csavarintás nagyon is összeszorítá kezeit . . . Tovább nem állhatta . . . próbálta kezeit kihuzni, de nem tudta. Elkezdett kínjában ugrálni, és egy-két könyecseppet sem szégyenlett kiereszteni szeméből, hiszen most senki sem látja . . . Ekkor nyitott be véletlenül úrnője, ki meglátván siralmas és egyúttal nevetséges helyzetét, mosolyogva kérdé :

— Hát te mit csinálsz?

Józsi összeszedvén kissé magát, szepegve mondá :

— Muzsikálni tanulok . . .

A szegedi szappan.

A szegedi szappan egyszer kitüntetést nyert, sőt első rendű aranyéremmel jutalmaztatott készítője, ez előtt pár évtizeddel a bécsi iparkiallitáson. Hijában, akkor az egyszer mégis csak legjobb szappan volt biz a

szegedi. Kitett az mindegyiken, akár tartósság akár fehérités és tisztítás dolgában is, felülmúlta még a legelső illatárusok illatozó-, kräuter-, karaván-, kókusz-, mandel- stb. szappanjait is.

Mint emlitém tehát ezen jeles cikk készítőjének s beküldőjének megküldetett az első rendű arany-érempénz, egy igen elismerő s magasztaló levél kíséretében.

Nagy titulust irtak a levélre, benne pedig mindenféle elismerésekben részesíték mint jeles chemikust, fizikust, geologust, mineralogust, zoologust, botanikust stb. stb.

Mikor azután mindezeket látta s olvasta volna Pap András uram ő kegyelme Szegeden, az érmet fiókjába, a levelet pedig zsebébe tette.

Midőn vége lett Bécsben az iparkiallitásnak, néhány pápaszemes tudós, ki a szegedi szappan nevének említésére is már kalapot emelt, mondom négy ilyen tudós a bíráló választmányból, leutazott Szegedre személyesen látandó és kifürkészendő mindent, mi e jeles szappan készítése körébe tartozik. Vittek mindenféle chemiai és physikai szereket : retortákat, próbaesöveket, lakmüstincturát és papirt, säuerekat és basékat, oxydokat és superoxydokat, villanybatteriat, barom- és termometrumokat, delejtüt stb.

Megérkezvén Szegedre, a delejtüt fölállították s meghatározá a föld delejességé fokát, azután felkeresték Pap András urat, s felhuzott kesztyüben kalapot balhónalja alá, a sétatobot pedig jobb kézbe fogva, a jobb kéz közép ujjával bekocogtattak. Majd hanyatt estek, a mint az elibök jövő zsiros embert megláták, még egyszer megkérdték becses nevét s újból köszöntek. Pap uram pedig megtörülvén kötényével néhány széket, leültette becses vendégeit. Rövid szóváltás után megtudván mibenjártokat, bevezette a főzőszobába, a hol most is vagy három nagy üstben fortyogott valami.

Az urak nézegették elébb a helyiséget azután lerakván a legpontosabb súly és hévmértékeket, kezdték megkérdezgetni alkatrészeit legelébb.

Pap András uram felelete igen rövid volt :

— Én urak egyébbül nem csinálom, mint teperetöbül.

— Vasz iszt dasz : teberdó?

— Kisütött szalonna kérem alássan; azután sziksóból és mészből.

Most vevék jegyzeteiket s kérdék az egyes vegyítési adatokat súly vagy térfogat szerint.

Pap uram e következő kérdésekre is ilyforma rövid feleleteket adott.

— Mennyit tesz bele tehát a teberdöböl?

— Ebbül bizony kérem alássan, annyit a mennyi kell.

— Ugyan hát sziksóból?

— Ebbül a mennyi épen elégséges.

— És a mészből? kérnének még.

— A mennyit jönak látok.

Most már kezdték használni az ajtót, s csak a város végén kezdtek magokhoz jönni, hogy miféle bolond emberrel volt nekik ügyök s hogy mint fejtették meg a szegedi szappan készítése titkát. Utaztak rögtön vissza Bécsbe. A szappant persze e recept után : *annyi a*

mennyi kell, a mennyi épen elégséges a mennyit jónak látok. Nem tudták előállítani amúgy szegediesen. A bajon tehát másképp nem lehetett segíteni, mintha szegedi-féle szappanra volt valamelyik mosónéjának szüksége hozatni Szegedről.

Pap András uram pedig odahaza ezen történet után szintén mosolygott, s gondolt is utána magában valamit, de hogy mit, azt nekem se mondta meg. Combinálja magának kiki. *Eszlár.*

Adatok a művészet gyarapodása történetéhez.

Előadói lap

melynek folytán leend szerencséje az alolirttnak : lett a részbeni felkérítésénél fogva, minden darabb után pár perczü szünettel :

Ma Január hó 20-án,

mulattatásaul a zárt-körü „művészetet kedvelő“ tisztelt társaságnak, *Ének*, és hosszas gyakorlattal öszpontosult *változtató hangokoni füttyülés kíséretében* :

LANT-*Hang-szeren*

III. RÉSZBEN,

a lehető legjobb meglepetésüleg, *aplikaturalis rezgő fogásokkal* : következő *Komikus-, Társalgó-, Hősies-, Tabori-, Bor- s Melancholikus- Magyar-Dalokat*, és továbbá : *Bel- s Külhoni Táncz-darabokat* előadni

Ugy mint :

Bevezetésül :

Egy az alol-irtt által költött magyar nyel.szer. mulatságos „Humoristikus felolvasásnak“ : és továbbá : A' „Természettől“ nyert „szellemi“ csekély teketségétöli elősegítettése folytán : a bármilynemü tárgyra nézve nyilatkozat adás tekintetéből feladandó kérdésre, fenakadás nélkül : a beszéd-mód következő nemeiben, ugyanis : — akár „Ironiában“ vagy „Satirában“ : akár pedig „Cathegoriában, phrásisban, és Hasonlításban“ : vagy elvégül csupán csak „Vicekben ; mindazonáltal mégis a legártatlanabb modorban, egészen a t. kérdező tetszése kint : azon pillanatban „magyar-nyelven igénylően adandó viszon-válasznak előzményezése folytán.

Kezdetül :

I-ső R é s z b e n.

Következő *Komikus-, Társalgó-, Hősies-, Tabori- és Bor-Magyar-Dalokat.*

Ugy mint :

- 1-ör. „Úlj fel kocsis az ülésbe“ stb. czimü dalt.
- 2-ör. „Soha még nem szerettem“ stb. czimü dalt.
- 3-ör. „Komáromi szegletház“ „ „ „

4-er. „Beszegődtem Tarnóczára bojtárnak“ stb. czimü dalt.

5-ör. „Kerek az én kalapom“ stb. czimü dalt.

6-ör. „Csáplárosné édes lelkemangyalom“ stb. czimü dalt.

7-er. „Bus az idő bus vagyok én magam is“ stb. czimü dalt.

8-ör. „Szabad P i n t e k, szabad Szombat“ stb. czimü dalt.

9-er. „Vigan élünk kis-körünkben“ stb. *társalgót.*

10-er. „*Hazádnak* rendületlenül légyhive óh Magyar“ czimü *hősies.*

11-er. „Söprik a Patai utszát“ czimü *tábori.*

12-er. „Fogd meg pajtás poharad éljen a barátság“ *bor* dalt.

II-ik R é s z b e n.

Következő *Melancholikusokat.*

Ugy mint :

1-ör. „Kalapom szememre vágom“ stb. czimü dalt.

2-ör. „Tilcsa bár az ég-szava, tilcsa végzetem“ czimüt.

3-ör. „Csendes völgy ölében kit fed, e setét kápolna itt?“ stb. czimüt.

4-er. „Nincs úgy most, mint vala régen“ stb. czimüt.

5-ör. „Megkövetem al- és nemes vármegyét“ stb. czimüt.

6-ör. „Ne menyj rózsám a tarlóra“ stb. czimüt.

7-er. „Mi vert fel súlyos álmomból, óh nézd meg jó anyám?“ stb. czimüt.

8-ör. „Az alföldön halász legény vagyok én“ stb. czimüt.

9-er. „Végig mentem az o r m ó d i temetön“ stb. czim.

10-er. „Nem, ő nem — lehet álnok“ stb. czimüt.

III. R é s z b e n.

Változtató hangu füttyülés kíséretében.

1-ör. Az „Egressy Gábor“ legujabb csárdásait.

2-ör. Egy Kört.

3-ör. Egy Francia-négyest.

4-er. Egy Egyszerü és egy Gyepke-polkát.

5-ör. Egy Keringőt.

6-ör. Egy Lengyel tánczot.

Befejezésül :

Pár perczig tartó setétségben.

1-ör. A szerfelett nehéz utánzásu, fergeteget oszlató hatályu „Harangok lassu kongásának, meglepőleg visz-hangzó bus-zúgását“.

2-ör. A „*Samma olíval baj soama gwe'n*“ czim alatti két strófából álló schwáb dalt, lant kísérete nélkül : *csupán elénekelve*, a maga egész minémiségében *hasból*. És elvégül :

3-ör. A Sárgarigó és Kakuk madarak éneklését : az erdő zöld lombjai közt.

N. N.

Simonidesz Adolf,

a fenebb elösorolt „Dalok és Táncz-daraboknak előadója.“ Sopronyban 1856. Nyomatott Reichard Adolfnál.

Most érdekes csak az Üstökös.

Egy postamester igen haragudott, hogy az Üstököst még a posta meg sem jött, már is ott lesik; mert ő is nagyon szerette olvasni.

Utoljára már nem tűrhette a dolgot; megkérde őket, hogy mért lesik azt az Üstököst mint a mennyei manát, mikor még a posta meg sem jött?

— Hát hogy ne lesnék, mikor az a háborút egy héttel hamarabb megírja mint a többi lapok, s különben is ilyen időben, mikor minden órában várunk valami újságot, hogy ne volna érdekes?

Hol jön hát majd megvárom?

Pityókás fővel botorkált a szőlőből hazafelé egy öreg anyóka. Utjában találkozott a pappal, ki épen szokott sétáját végezze a szőlők között.

— Csak siessen öreg, — mond a pap tanácsadólag — mert majd *utoléri* kendet a bor . . .

Az öreg anyóka megfordul s egész őszinteséggel kérdé:

— Hol jön hát tisztelendő uram? — majd inkább megvárom . . .

A nők is értenek valamit a gazdálkodáshoz.

Hangos Pétert a világfolyása annyira kikeresíté: hogy keserűségében arra fakadt, hogy nem bánna, ha mindjárt meghalna; sőt annak, ki őt föbe lőné, száz forintot szívesen megadna.

— Megtetszik, édes öregem! — közbeszól a panasz gyakori ismétlését már unni kezdő neje, — hogy világeletemben mindig commodus és rossz gazda voltál; lásd, a mit akarsz, azt magad is egy ócska kötéllel elvégezheted.

A tanács Péter gazdát tökéletesen elhallgattatá.

Borkoresolyák.

Egy ekklezsiában vagyon a visitatio, hol a mesternek szük kepéje mellett sokszor felkopik az álla, üres a gyomra.

— Tiszteletes visitatio! egy alázatos kérés, volna; — így szól a mester a bevégzett fontos tárgyak után.

- Mi lehet az mester uram? — kérdi az esperes?
- Hát hogy rendelnének ide még egy mestert.
- De miért? hiszen maga sem élhet?
- Hát kérem alázatosan, csak azért: „hogy míg egyik szolgál, a második addig kolduljon számára.

A faluban évek óta társaságban hordatták volt az újságokat. Egynémely azonban elhatározta magát, hogy eztán külön hordatja az „Üstököst“, mert mint ő mondja:

— Mire ő hozzá kerül, addig már kiolvassák a *legjavát*.

Csak egy betű különbség.

Bemegy a jámbor falusi ember a patyikába s elkezd panaszkodni a gyógyszerésznek, hogy a gyomra rossz, ez meg az a baja van, adjon neki felőle valamit.

A gyógyszerész magyarázta neki egy darabig, hogy előbb orvosi rendeletet kell hoznia, a nélkül ő gyógyszer nem ad; de az csak nem akart tágitani, csak ott alkalmatlankodott rajta, hogy hiszen tudhatja a patyikás maga is, jobban, mint a doktor. A gyógyszerész pedig haragos is volt, meg sok dolga is volt, odakiált végre mérgesen az egyik assistenséhez:

„Ugyan det illi *Jalappam*“ (hashajtó gyógyszer neve).

Ez sem volt rest, arra értette, hogy „det illi *alapam* (ez pedig *poflé*); odaugrott a patientshez s úgy teremtette képen, hogy csak úgy bámultak aztán egymásra.

Mellékletek. 1) Előfizetési felhívás a „Növilág“ 1859. másod félévi folyamára. — 2) Előfizetési felhívás a „Magyar Sajtó“ 1859. második félévi folyamára.